

τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ
Qui ens separarà de l'amor de Crist?

¿La tribulació,
l'angoixa,
la persecució,
la fam,
la nuesa,
el perill,
la mort violenta?
Tal com diu l'Escriptura:
És per tu que anem morint tot el dia, i ens tenen com anyells duts a matar.
Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima.

πέπεισμαι
N'estic cert:

ni la mort ni la vida,
ni els àngels ni les potències,
ni el present ni el futur,
ni els poders,
ni el món de dalt ni el de sota,
ni res de l'univers creat
no ens podrà separar de l'amor de Déu
que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre.

Final del capítol vuit. I fa una pausa. Semblant a la què va de Cor 12 a 13 (« encara conec un camí molt millor ! »), però si aquella és portadora d'un missatge d'optimisme a prova de bomba, la què ara acaba a Rom 8 és densíssima, feixuga, ja que malgrat tot (malgrat que sempre « en sortim plenament vencedors ») arriba, aquesta pausa, carregada d'allò que acaba de dir : carregada de tribulacions, d'angoixes, de persecucions, de fams, de nueses, de perills, de morts violentes (com les reconeixem !) de mort-vida, d'àngels-potències, de presents-futurs, de poders, de mons de dalt i mons de baix, d'universos. Pausa. Glups. Què ve, què vindrà, ara ?

Doncs ve això : una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor. ¿ Què vols que vingui sinó això ?

declaro amb tota veritat, i no menteixo,

Declara amb tota veritat, com el « n'estic segur » que acabem de sentir. N'estic segur ! Ja m'explicaràs ! Quants han gosat dir-ho, això ? « N'estic segur ! » Qui pot estar segur de res ? Fins i tot el filòsof de parlar tant fi, objecte dels nostres treballs d'aquest curs mai no hauria gosat dir una cosa tan contundent. I aquí no s'hi val fer la típica i fàcil separació entre filosofia i religió. No, no. La cosa incideix en el moll de l'òs de la vida... vi-

vent (perdó). És absolutament imprescindible per a la «vida-vivent» un escatològic n'estic segur d'aquestes característiques. N'estic segur d'una seguretat més segura que qualsevol de les seguretats que corren per aquí entre nosaltres que «es fan i es desfan»

que sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor.

Pel bé dels meus germans,

(els germans el fan patir !)

la gent del meu llinatge, jo mateix

(jo mateix, és heavy això)

desitjaria ser maleït i separat del Crist!

De desgarrador ho podríem qualificar això que acaba de dir si parléssim com ho fa el món o si escrivíssim una novel·la. Però no és tot. Jo, la clau que desbloqueja aquesta gran tristesa no la trobo fins que arribem al capítol 10, que és on em sembla que Pau troba el quid. Ell també ho ha de fer, ell, una vegada més, ho ha de pronunciar :

L'Escriptura diu (Deuteronomi 30) : La paraula és molt a prop teu; la tens als llavis, la tens al cor. Aquesta és la paraula que creiem i que proclamem:
Si amb els llavis

(si amb els llavis)

confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor

(i creus en el teu cor)

que Déu l'ha ressuscitat

(que Déu l'ha ressuscitat)

d'entre els morts, et salvaràs.

Qui creu de cor, rep la justícia; qui confessa amb els llavis, obté la salvació.

Diu l'Escriptura: Cap dels qui creuen en ell no quedarà confós

Dir-ho, dir-ho amb els llavis, verbalitzar-ho, exhalar-ho, no només pensar-ho, no només recitar-ho o recordar-ho o reflexionar-ho... doncs ja veus, aquesta és la paraula de les paraules del temps dels temps que tot ho trasbalsa, que tot canvia, que tot ho vivifica, aquest « malgrat tot » pasqual de l'únic... Senyor que tenim i, com que aquests dies no m'ho puc treure del cap, per això t'ho dic